

...A VE VESMÍR VĚŘÍŠ???

JAN RŮŽIČKA

...A VE VESMÍR VĚŘÍŠ?

Jan Růžička

Mnoho z nás nerozlučně spojuje víru, Boha a náboženství v jedno. Jsme pravděpodobně jednou z nejvíce ateistických zemí na světě, alespoň podle statistik. Co z toho plyne? Máme jedinečnou příležitost věřit, čemu chceme, bez složitého vymaňování se z vlivu církví a zažitých dogmat.

A proto se ptám – když už nevěříš v Boha... a ve VESMÍR věříš?

Existuje mnoho knih s duchovním obsahem. Zajímavé je, že většina z nich, ne-li všechny, vlastně nepřináší nic nového. Jde stále jen o ty samé principy, které již byly formulovány a popsány dávno – mnohdy před tisíci lety. Jenže... stále se vyvíjíme - a ne každý je schopen pochopit či přijmout staré pravdy, byť je jejich moudrost obrovská. Zatímco informace z jednoho zdroje někoho ohromí, jiného nechávají chladným, a přitom důvodem není jeho nezájem o duchovno či poznání. Tatáž osoba pak může být fascinována jinou interpretací toho samého. A proto další a další díla v této oblasti nepovažuji za prosté „omílání“ stejné věci. Každý se může naladit na pro něj přijatelnou frekvenci a vykročit vstříc poznání.

Nic jiného není ani tato kniha. Jsou zde popsány principy fungování Vesmíru, o kterých už zcela určitě dávno hovořil někdo jiný... a i před ním. Podání je ovšem zcela jiné a kdo ví, třeba právě pro Vás bude tato kniha znamenat ono osudové uvědomění následované touhou pochopit více. Pro jiné může být zase potvrzením toho, co už dávno ví anebo pouze zajímavým příběhem. To už nechám na Vás, milí čtenáři...

KAPITOLA PRVNÍ

„Všechno, co nás dráždí na jiných, může vést k pochopení sebe sama.“

Carl Gustav Jung

Pro Petra začínalo jedno z dalších všedních rán. Ráno, kde se staré rány rozhodně hojit nebudou. Proč? Nehojily se v minulosti, nehojí se nyní a bylo by divné, kdyby se hojily v budoucnu. V takovém stavu myslí se Petr nacházel již delší dobu. Čas naopak přinášel jen další křivdy a pomyslná koule, kterou tlačil před sebou, nyní nabývala úctyhodných rozměrů.

Napustil do rychlovarné konvice trochu vody a zapnul ji. Hlavou mu problesklo, proč vlastně kupoval konvici skoro na dva litry, když stejně nikdy nevaří víc než půllitr. Do hrnku vsypal dvě lžičky mleté kávy ze sáčku s nápisem STANDARD a vhodil do něj tři kostky cukru. Snad ho to trochu probere. Již delší dobu měl problémy s usínáním, a přestože nešel spát zrovna brzy, asi hodinu koukal do stropu a ani potom spánek za moc nestál.

Sebral z police sklenici, naplnil ji vodou z kohoutku a zapil svůj půldenní příděl psychofarmak, která mu laskavý pan doktor, téměř před měsícem, naordinoval. Za ním se ozvalo...

„Čau.“

Už je tady zase, pomyslel si.

„Co tu chceš?“ řekl vztekle, aniž by se otočil.

„Můžu být, kde chci, nauč se tolerovat i někoho jiného, než jsi ty sám,“ odpověděl příchozí, který si mezitím, s nepříliš velkým zájmem, prohlížel obsah kuchyňských polic.

„Říkal jsem ti, že se už nemáš vracet, ne?“ otočil se Petr.

„Říkal,“ reagoval příchozí. „Ale já ti nic neslíbil. Tvrdil jsi, že si s tím poradíš, ale koukám, že vše je při starém.“

„A můžu snad za to? Od nikoho nic nechci, nikoho si nevšímám, a stejně nemám klid,“ z Petrova hlasu byla cítit nervozita. Nebyl z návštěvy příliš nadšený. Přesněji – to poslední, co si přál, bylo, aby se vrátil. Říká se: *Do stejné řeky nevstročíš*. Ale on je tu zas. Voda v konvici postupně přicházela k varu, hluk konvice nabýval na intenzitě.

„Četl jsi někdy Einsteinovy citáty, Petře?“

„Cože?“ zeptal se Petr, jako kdyby v narůstajícím hluku vařící se vody nerozuměl otázce, i když tomu tak nebylo. Silné bublání předcházelo zhasnutí červené kontrolky. Konvice cvakla a ztichla. Příchozí otázku nezopakoval.

„Proč? Proč bych měl číst něco od někoho, kdo vymyslel nějakou pitomou teorii, který stejně nikdo nerozumí?“ odpálil. Ze zvyku už reagoval na jakoukoli otázku podrážděně. Vzal konvici a vroucí vodu pomalu naléval do připraveného hrnku s kávou.

„Einstein nebyl jen geniální fyzik, ale hlavně to byl velmi moudrý člověk.“

„A třeba taky žid,“ dodal Petr.

„A někdo je zase třeba blb, no... Stane se. Jsi snad antisemita?“

„Ne,“ zavrčel. Na druhou stranu ho zajímalo, co z Toma vypadne. A když už tu je... Tom... vlastně ani nevěděl, kdo je a jak se jmenuje, říkal mu tak a jemu to nevadilo. Došel s kávou k jídelnímu stolu a sedl si zády k oknu. Slunce bylo ještě nízko nad obzorem a paprsky světla by ho oslňovaly. Přemýšlel sice, že tam nechá namontovat žaluzie, ale pro jednoho člověka, který povětšinou obýval tento prostor, to postrádalo smysl.

„Co máš tedy s těma citátama, ty Ajnštajne?“ prohodil směrem k Tomovi, který si právě přisedl. Místo proti oknu, nyní přímo proti slunci, mu nevadilo, naopak se zdálo, že je mu to příjemné.

„Víš, jaká je definice šílenství?“ zeptal se Tom.

„Nechápu, kam tím míříš.“

„Dělat věci stále stejným způsobem, a očekávat jiný výsledek.“

„Hmm... a to jako řekl Einstein?“

„Mimo jiné... ano. Říkal jsem, že to byl moudrý člověk.“

„No, mně to zas tak moudrý nepřijde, přijde mi to jasný, nemusím být génius, abych viděl, že to tak je. Čekal jsem od tebe větší pecku, Tome.“

„To je zajímavý, přijde ti to jasný, a přesto se chováš jako šílenec!“

„Cože?“ Petr dotčeně pohlédl na Toma, osvíceného přímým sluncem.

„Stěžuješ si, že se nic nezměnilo, divíš se, že se ti nedaří, přitom jsi ale nepodnikl jedinou věc, kterou bys to mohl změnit.“

„Hele, Tome, to jsou kecy, zas tak špatně na tom nejsem. Náhodou si žiju dobře, mám dobře placenou práci, šetřím na auto. Mám kde bydlet...“

„Tomu sám nevěříš.“

„Nic o mně nevíš, to jsou kecy!“

„Já jsem ty, vole! Víím o tobě i to, co ty sám ne!“

Petr ztichl. Věděl to. Věděl, že už vlastně ani neví, kam jde, cítil, že je to cesta do záhuby. Věděl i to, že Tom, jak mu, ani nevěděl proč, začal říkat, je jen výplod jeho fantazie. Moc dobře si to uvědomoval, většinu svých rozhovorů vedl jen v duchu, popřípadě když byli sami... tedy když byl sám. Tenhle rozhovor však probíhal trochu jinak než ty dřívější před lety. Trochu ho to překvapovalo.

„Nejsi já. Kdybys byl, tak bys mě chápal a nesoudil.“

„Máš tak trochu pravdu, nejsem ty... jsem ta tvá část, která to s tebou myslí dobře. Jsem součástí tvého podvědomí. A nesoudím tě.“

„Jo, myslíš to dobře a prudíš!“ odvětil ostře. Slova o podvědomí ignoroval.

„Kdybych na tebe byl milý, jen by ses utvrdil v tom, že tvá cesta do záhuby je správná. Vžil by ses do role oběti a jen čekal na smrt... ostatně, to teď vlastně skoro děláš.“

„Ale mohl bys mít trochu pochopení.“

„Kdybych neměl pochopení, tak bych s tebou neztrácel čas. Myslíš si, že třeba zloděj, když mu řekneš: *To se nedělá, ale chápu tě*, přestane krást?“

„Ale já nejsem zloděj!“ bránil se Petr.

„Možná, ale jdeš po stejné cestě. A ta vede vstříc jisté smrti. Odpověz si sám, jestli si myslíš, že si svůj život poslední roky užíváš, Petře.“

Chvilé ticha. Petra tento rozhovor dost vysiloval. Alespoň, že je sobota. V tomhle stavu jít ještě do práce... No, možná bude lepší hodit se po víkendu marod... jestli to ale v práci skousnou, minule už byl šéf dost naštvaný, pod vousy si prý brblal něco o simulantech.

„Proč tu jsi?“ zvedl Petr po chvíli oči od stolu.

Tom se ušklíbl. „Mohl bych jen tajuplně odpovědět – protože mě tu chceš, – ale jestli chceš znát pravý důvod, proč se můžeš těšit z mé přítomnosti, tak je to proto, že jsi přece jen nějaký krůček k dobru udělal.“

„To je hezký... Já jsem na tom dobře, a objevíš se ty. To fakt dává smysl,“ povzdechl si vyčerpaně.

„Neřekl jsem, že jsi na tom dobře. Udělal jsi drobný pozitivní krůček. Poeta by řekl, že tvůj pohár byl ještě nedávno z půli prázdný, a teď je z půli plný.“ Tom vytáhl z kapsy plechovou krabičku, slabý cigaretový papírek a začal do něj pomalu vkládat kousky tabáku z krabičky. Vzduchem zavanula příjemná, intenzivní vůně.

Petra překvapila Tomova činnost, ale nekomentoval to. Reagoval na přirovnání.

„Z půli plný nebo z půli prázdný – to je to samé.“

„To ano, ale pokud si nezačneš vážit toho, co máš, celý život budeš žít s pocitem, že jsi chudák, a nikdy mít víc nebudeš. Už to, co máš, je víc, než má většina. A víš, co se říká: *Kdo chtěl víc, nemá nic*. Přišel jsem, abych ti trochu pomohl... probrat se. Už jsem sem neměl chodit, tvá budoucnost už byla napsaná a tvým jednáním potvrzená, ale udělal jsi v životě jedno rozhodnutí, popravdě ani nevím jaké, které ti otevřelo další budoucnost. Petře, máš šanci se z toho vyhrabat, i když zatím vůbec netušíš, jak náročné to bude.“

Petr se rozesmál. „A to ti mám jako věřit? Věřit výplodu své fantazie? Bludu? Kdybych o tobě s někým mluvil, tak by mě zavřeli do blázince.“

Tom naslinil okraj papírku a dobalil cigaretu. „Věřit můžeš, čemu chceš... já jsem tvé spojení s podvědomím. Komunikuješ se mnou

pouze proto, že máš extrémně silnou intuici. A v podvědomí jsou odpovědi na všechny otázky. Věřit, že jsem schopen ti pomoci – to snad můžeš, ne? Respektive, že jsi schopen si pomoci sám, prostřednictvím rýpavého kamaráda,“ zašklebil se. „O mně si budeš myslet, že jsem nesmysl, a miliardy věřících pokládáš za normální?“ poklepal cigaretou o desku stolu a začal v kapse hledat zapalovač.

Petr se poškrábal na čele. „Dobře, věřím ti... můžeš mi alespoň říci, proč vypadáš tak, jak vypadáš? A co ta cigareta? Já nekouřím.“ Z Petrovy poznámky nebylo zřejmé, zda poukazoval na absurditu jím vytvořené imaginární postavy, která kouří ručně balené cigarety, ačkoli Petr kuřák není, či zda poukazoval na nevhodnost zapalovat si cigaretu v bytě nekuřáka... tedy zapalovat si imaginární cigaretu imaginárním zapalovačem.

Tom konečně vylovil z náprsní kapsy plechový benzínový zapalovač, vložil cigaretu do úst, zapálil a mírně potáhl. „Vypadám tak, jak chceš, abych vypadal, nebo přesněji, jak je pro tebe nejlepší, abych vypadal – jako všechno v tvém životě, i když to zatím nechápeš. A jelikož je pro tvou mysl přijatelnější představa člověka, který provádí nějakou činnost, tak kouřím. Hýbat s věcmi nemůžu, tak mi dopřej alespoň to.“ Znovu se usmál.

Petr Tomovo vysvětlení nijak nekomentoval, přešel k oknu a mlčel. Vypadal, že pozoruje něco nebo někoho v dáli.

„Musím jít nakoupit,“ pronesl po chvíli. „Mam celkem hlad a v lednici už skoro nic není.“

„Jasně, počkám na tebe... možná,“ dodal Tom opět s úsměvem a rozvalil se v křesle.

Petr otevřel skříňku obývací stěny, vyndal z ní peněženku, ze zvyku zkontroloval, jestli tam má peníze, do kapsy kalhot si nacist složenou igelitku a seběhl schody do přízemí k zadnímu východu. Byt, který měl pronajatý od příbuzných, byl hned v prvním patře malé bytovky. Do nejbližšího supermarketu to bylo sotva dvě stě metrů. Cestou ho překvapilo, že Tom není poblíž. Myslí mu proběhlo, co vlastně dělá, když není u něj, jestli se třeba někde poflakuje nebo se prostě vypne? Ovšem, objevila se také pochybnost – existuje-li Tom vůbec, když není s ním... Před obchodem, jako skoro vždy, auto vedle auta. Nebylo kde zaparkovat. To ho sice zrovna teď netrápilo, auta ale parkovala i v místech, která měla zůstat průjezdná. A řidiči aut, kteří se tudy proplétali, bývali často dost vztekli.

„Kdybyste si nemuseli všude vozit zadky, tak byste se nemuseli vztekat,“ brblal si a pokračoval směrem k hlavnímu vchodu.

„Kam čumíš, kreténe?“ zaznělo spolu se zběsilým troubením z úst holohlavého řidiče postaršího BMW. Petr odskočil stranou. Kdyby neuskočil, úrazu by se zřejmě nevyhnul.

Řidič na svou otázku odpověď nejspíše neočekával, protože jen dvakrát rychle protůroval motor a po zapištění prokluzujících pneumatik vystartoval pryč od zkoprnělého Petra. Vzduchem se linul zápach spálené gumy.

„Debil,“ vyšlo z Petra. „Co má tady co jezdit jako kráva? Můžu za to, že ty troubové z paneláků kolem zaberou skoro všechny parkovací místa u obchodáku?“

„Zajímavé, co?“

Petr se ohlédl. Tom, opřený o bílou dodávku, se na něj zazubil. Ani nezaznamenal, kdy přišel... nebo spíš, kdy se zjevil.

„Viděls to? Magor jeden. Skoro mě přejede, a pak mi ještě nadává,“ rozhořčeně ze sebe chrlil Petr.

„Na něco se tě zeptám,“ pokračoval v klidu Tom. „Jaká vlastnost se u něho před chvílí projevila?“

„Cože? Vlastnost? U toho plešouna?“

„Ano, u toho plešouna.“

„No, byl agresivní... netolerantní... hulvát... Nevím co ještě,“ přemýšlel nahlas stále ještě trochu vzteklý Petr.

„A jaké vlastnosti se projeví u tebe?“

Petr se na okamžik zarazil. Došlo mu, kam Tom míří.

„Agresivní možná, ale netolerantní? Vždyť jsem ho viděl prvně. A on si s tím hulvátstvím začal,“ bránil se.

„A co ta jízlivá poznámka k řidičům předtím? A ti troubové z paneláků, kteří tady parkují?“ Tom se stále zlehka usmíval.

„To se ho přece vůbec netýkalo!“ ohradil se ostře Petr.

„Na tom vůbec nezáleží, Petře. Vesmír reaguje na to, co je uvnitř tebe. Vždy, když na tebe okolí prostřednictvím někoho útočí, znamená to, že podobnou vlastnost máš ve svém podvědomí.“

„Ale proč mi tedy postavil do cesty toho hulváta? Nemohl přece vědět, že mu budu potom nadávat. Třeba jsem se mu mohl i omluvit,“ zkoušel to ještě Petr.

„Petře, mluvíš o svém podvědomí. To je v podstatě tvá duše. Tvé vnitřní současné nastavení. To neoblíbneš. Vědomě můžeš reakci potlačit, ale podvědomí se projeví samo. To určuje tvůj charakter. Tam neplyne čas. Tam není předtím ani potom. Tam je všechno spojené. Tvá minulost i tvá budoucnost. Jak myslíš, že funguje intuice? Je to jen náhled do podvědomí.“

„To je ale v háji. Ty mi chceš tedy říci, že s tím nic nenadělám, ani když se ovládnou a ty negativní reakce potlačím? To potom nemá smysl se snažit...“

„Tohle je první krok k pochopení, Petře. Když pochopíš zákonitosti, budeš postupně měnit své podvědomí. Je to dlouhá cesta, ale stojí to za to.“

„Dobře, Tome, jak mám ale být tolerantní k něčemu, o čem vím, že je špatné?“

„Definuji *špatné*.“

Petr se zamyslel. To nebude asi úplně jednoduchá definice. Po chvíli to zkusil.

„Špatné je to, co někomu škodí. Jako třeba někoho okrást, zmlátit, někomu nadávat...“

„Nadávat... ty jsi před chvílí nadával. Na řidiče, parkující, plešouna. Takže jsi dělal něco špatného?“

„Ale to... no, asi jo,“ váhavě přitakal Petr.

„A očekáváš, že to zůstane bez odezvy? V podstatě to odpovídá rčení o kázání vody a pití vína. Tady vidíš, že trocha tolerance by ti neuškodila. Naplňují se tady Ježíšova slova: *Nesud'te a nebudete souzeni*. A vidíš, v nitru jsi kdekoho soudil, byl jsi tedy také kdekým souzen.“

„No, vždycky jsem to měl jen za blábol, ale sedí to vlastně přesně. Zajímavé je, že už nejsem na toho plešouna naštvaný. Obvykle to ve mně vydrží déle.“

„To je proto, že jsi to pochopil. Pochopení má obrovskou sílu. Každé příkoří je třeba brát jako příležitost k objevení toho, co člověk dělá špatně. Někdy to není na první pohled jasné, ale ta souvislost tam vždy je... Neměl jsi náhodou hlad? Aby ti nezavřeli.“

„Jojo, vždyť už jdu.“

S igelitkou, naplněnou sotva z jedné třetiny, se Petr po půl hodině vracel do svého bytu. Toma nepotkal venku, nebyl ani v bytě. Celé odpoledne a večer Petr přemýšlel o tom, co se dnes seběhlo. Televizi měl puštěnou jen jako kulisu, dlouhou dobu to tak dělal čistě kvůli pocitu, že není v bytě sám. Jeho pocity byly smíšené. Na hrudi stále cítil cosi úzkostlivého, zároveň však jeho myslí

problikávaly pocity euforie. Poprvé za velmi dlouhou dobu měl pocit jakéhosi světla na konci tunelu. Pak mu to najednou došlo, něco se v něm změnilo... najednou mu není jedno, jestli bude žít, či nikoli, toužil pochopit víc.

KAPITOLA DRUHÁ

*„Věda bez náboženství je chromá,
náboženství bez vědy je slepé.“*

Albert Einstein

Probudil se na gauči v obýváku. Slunce už sílilo, zeď naproti oknu v jídelně už byla osvětlena jen u podlahy. Na velkých kyvadlových hodinách, které mu věnoval děda, když se po smrti babičky rozhodl žít v domově důchodců, bylo pět minut před devátou. Spal skoro deset hodin. A v kuse. To nezažil už pár let. Většinou býval vděčný za polovinu... a ještě rozkouskovanou.

„Dobré ráno,“ ozvalo se z rohu místnosti. Tom ležel rozvalený ve velkém zeleném křesle, které si Petr pořídil ještě v dobách, kdy často četl. Při pozdravu Tom jen letmo zvednul oči od rozevřené knihy a prstem otočil list. Petr kdysi také rád relaxoval s knihou a popíjel přitom čaj po anglicku, s mlékem. Většina kamarádů to považovala za hnus, jemu to ale chutnalo... tenkrát. Teď už by si asi ani nevzpomněl, kdy tam takhle seděl naposledy.

„Nazdar,“ odpověděl na pozdrav Petr. Z jeho hlasu už vyprchala včerejší podrážděnost, skoro to i vypadalo, že je rád, že Toma vidí.

„Co čteš?“ pokračoval otázkou.

„Ale... nějakou duchovní knihu.“ Tom otočil zápěstím ruky, ve které držel knihu, aby mohl přečíst název. „Jmenuje se to... Bible.“ Vyslovoval pomalu a schválně hrál, jako by toto slovo nikdy neslyšel.

Petr se rozesmál.

„Prý nějakou duchovní knihu... A on drží v ruce tu nejduchovnější z duchovních.“

„Četl jsi ji?“ zeptal se Tom.

„No... Celou ne. Popravdě ji moc nechápu,“ řekl skoro až omluvně Petr.

„Je psaná v alegoriích, v přirovnáních, spoustu moudra popisující Boží zákony... možná ti jen vadí ta provázanost s náboženstvím. Není ale jedinou významnou duchovní knihou,“ poznamenal Tom.

„Ale křesťané jinou neuznávají,“ reagoval Petr.

„A ty s nimi souhlasíš?“

Tomova otázka Petra trochu zaskočila.

„No, já nevím... oni to tvrdí a jsou si tím dost jistí. Co když mají pravdu?“ řekl Petr nejistě.

„A pomohla ti někdy skutečnost, že někdo jiný o něčem řekl, že je to pravda? Já ti netvrdím, že to tak není, na druhou stranu Hitler taky působil dost přesvědčivě, ne?“ zazubil se.

„Co tím myslíš?“ pokračoval váhavě Petr další otázkou. Měl pocit, že ho Tom trochu zkouší.

„Chci tím jen říci, že není důležité, kolik lidí si je něčím jisto, musíš tomu věřit sám, jinak to pro tebe neexistuje. Proto se také říká, že *Bůh je tu pro toho, kdo v něj věří*. Mimochodem opět Einsteinova slova. Vůbec víra je v duchovní oblasti nezbytná. Jestli čekáš nějaký důkaz o existenci Boha nebo nekonečně moudrého Vesmíru, tak se ho nedočkáš. A to přesto, že se slovem důkaz často ohání mnoho církevních představitelů. Jejich význam důkazu je jako chybová hláška v Excelu.“

„Jako co?“ zeptal se nechápavě Petr.

„Pracuješ někdy v Excelu?“ Tom zlehka zavřel Bibli a odložil ji na stolek vedle křesla.

„Jako v tabulkovém editoru? Co to s tím má společného?“

„Přímo nic,“ odvětil Tom. „Přijde mi to ale jako dobré přirovnání. Občas, když do buňky zadáš špatně vzorec, ti to vyhodí chybovou hlášku: *upozornění cyklického odkazu*. To je stav, kdy k výpočtu výsledku použiješ samotnou výslednou hodnotu. Výsledek se tedy počítá sám ze sebe. Něco jako: $A + B = A$. V praxi to vypadá například tak, že je ti předkládán jako důkaz něco někde napsané nebo něčí tvrzení. Anebo že je to pravda, protože je to přeci staletími ověřená pravda.“

„Hmm, to je zajímavé přirovnání, musím uznat. Když nad tím tak přemýšlím, to vlastně znamená, že pravda je vždy A – tedy to co

říkám já, a B je vždy nula – tedy to co říkáš ty je nepodstatné a mne tím pádem nezajímá,“ zamyslel se Petr.

„Ano, náboženství je uzavřený systém, a jako takový není přístupný ničemu zvenčí, jakákoli debata je tedy zbytečná... Není divu, že dokáže působit sebejistě,“ vysvětloval Tom

„A ty tedy náboženství neuznáváš?“

„To jsem neřekl, v globálu je to asi dobrá cesta. Ve výsledku ti místní hlavní náboženství v ničem nelže. Dopředu počítáš s tím, že v jejich řadách jsi ovečka. A ty ve stádu ochraňuje pastýř před nebezpečím zvenčí. Od ovečky se očekává, že nebude zpochybňovat rozhodnutí pastýře. Nemusíš patřit do stáda, můžeš volně pobíhat v džungli venku a stát se jakýmkoli jiným zvířetem. Ale samozřejmě ti hrozí větší nebezpečí újmy. Když se spokojíš s odpověďmi, které ti náboženství poskytuje, je to dobře. Pokud ale nepochopíš, čemu věříš, nic tě před zkázou neochrání. Bůh je v podstatě láska... Ať se to někomu líbí či nelíbí, podobný význam má i slovo *vesmír*, pokud tedy nemluvíme o vesmíru jako o prostoru s miliardami planet, ale o jakési moudrosti... Vesmírné moudrosti. Dalo by se říci o Vesmíru s velkým V ... No, a často se stane, že lidé nevnímají na prvním místě Boha, ale náboženství. A to je problém...“

„Já to vždycky vnímal společně. Víra, náboženství, Bůh...“ zamyslel se Petr. „Nevím, jestli to lze oddělit.“

„Náboženství tvoří lidé, a ti nejsou neomylní. Dřív nebo později vzniknou dogmata, která se snaží chránit jejich uzavřený systém.“

Je smutné, že si někdo dělá jakýsi patent na víru v Boha. Ti, co věří více v náboženství než v Boha, jsou velmi agresivní a tím se sami ničí. A ani o tom neví... Znáš to, že *často se ty největší zločiny páchají z dobrého úmyslu*. To je náboženský fanatismus. Myslí si, že hájí Boha, ale jejich konání je přitom absolutně přizemní. Sobectví a pocit vlastní nadřazenosti předčí původní myšlenku. Uniká jim to nejdůležitější. A tím je to, že Bůh ochranu nepotřebuje.“

„To jo, a pak se vyznají z hříchu a myslí si, že jim to pomůže,“ navázal Petr.

„Ono jim to často opravdu pomůže,“ oponoval Tom.

„Počkej, to mi chceš jako říct, že se stačí třeba vyzpovídat a je mi odpuštěno? Co to je za spravedlnost?“ rozhořčil se Petr.

„Tak jednoduché to není,“ pokračoval v klidu Tom. „Pochopení samo o sobě léčí duši. Pokud tedy chápeš, že jsi udělal něco proti Vesmírným zákonům, a uvědomuješ si svou chybu, to samo o sobě pomáhá zmírnit následky skutku. Pokud pro své jednání stále jen hledáš omluvu, nic ti nepřilepší. A protože *opakování je matka moudrosti*, pokud se k těmto kritickým událostem v mysli vracíš a prosíš Boha o odpuštění, je ti skutečně do jisté míry odpuštěno. Opakovaným pochopením pozvolně přetváříš své podvědomí. V podstatě tím ukazuješ svůj potenciál uvědomit si své chyby. A Vesmír – či Bůh – vidí, že nejsi úplně ztracený případ. Pokud to však děláš často, a přitom k žádné změně v příštím konání nedochází, jen tím oddálíš svůj nevyhnutelný konec. A jestliže